

KAPLE V CESTĚ

JAHEN JOSEF JANŠTA

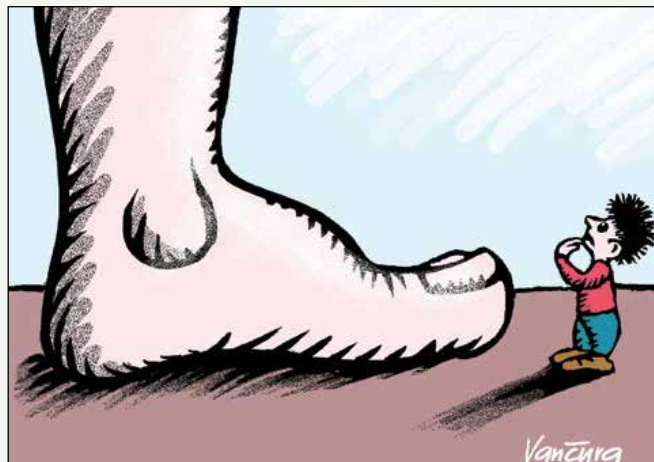
Příjezdové cesty do zámku bývají lemovány vzrostlými stromy, jsou většinou rovné jako linka a zdaleka tak cestující míří přímo do vstupní brány honosné budovy. Bylo tomu tak až do roku 1769 i u zámku v Dolních Životicích na Opavsku. I dnes se sice po asfaltové cestě od zámku pěkně rozjedete, ale musíte zbrzdít, vybrat zatáčku doprava a pak zase zpět doleva. V přímé cestě totiž stojí poměrně výstavná kaple.

Proč nechal hrabě Orlík postavit v roce 1769 kapli do cesty, a tak se musí objíždět?

V těchto místech bývala studánka, lidé se tu chodili modlit a byli uzdravováni. Hrabě tomu nepřál a donesené kříže nechával odstraňovat. Později velmi onemocněl. Modlil se za své uzdravení a byl zázračně uzdraven. Své uzdravení pochopil tak, že nemá poutím v blízkosti svého zámku bránit, ale má je podporovat. Proto nechal zbudovat poutní kapli.

Zkuste nyní odpovědět na otázku, proč postavil hrabě Orlík kapli doprostřed cesty?

- Aby na ni viděl ze zámku.
- Aby si kaple každý všiml a neprojel kolem ní bez povšimnutí.
- Takto vyjádřil svůj postoj, že Bůh je mnohem více než on a že se mu podřizuje.

Je člověk jen *intelligentní* a *vzpřímené* zvíře?

OTEC JAN KOBLÍŽEK

Už je tomu pár let, co jsem opustil základní školu. Přesto si velice dobře vybavuji vzpomínku na jednu hodinu biologie. Paní učitelka tehdy přinesla do hodiny velký plakát a pověsila ho na tabuli. Byl zde znázorněn „vývoj člověka od pravěku do současnosti“. Šlo o pěkně namalovaný obraz, kde byla na jedné straně vyobrazena shrbená opice, která se postupně narovnávala až po její naprosté napřímení na druhé straně plakátu. To už však bylo vyobrazení člověka držícího v rukou oheň a kamenný nůž. Jako poslední v řadě stál muž v bílém plášti s pravitkem a počítacem.

V té době jsem však už také ministroval a chodil do náboženství. Zde nás pan farář učil, že člověk byl stvořen Bohem jako Boží obraz. Tehdy jsem se tak musel poprvé vážně zamýšlet nad tím, jak to vlast-

ně je a kdo má pravdu, paní učitelka, anebo pan farář? Byl člověk stvořen skutečně Bohem, anebo je zvířetem, které se postupným vývojem napřímilo a stalo více intelligentní? Je mezi člověkem a zvířetem nějaký zásadní rozdíl anebo ne?

Později jsem pochopil, že mezi těmito, na první pohled zcela rozdílnými pozicemi, nemusí být až tak velký konflikt, pokud problém správně pochopíme. Za prvé je třeba říci, že tzv. evoluční teorie, o které mluví biologie, je TEORIÍ. To znamená, že jde o „dohad“, jak by věci mohly být, ale nejsou pro ně ještě skutečné pádné důkazy. Další důležitou věcí je, že Bible není přírodopisem, ale mluví především o vztahu Boha a člověka ve světě. Navíc biblický text je také potře-

Když se ptávám dětí, zdali se modlí, tak většinou přikývají. Přiznávají však zároveň, že se většinou nemodlí ráno, protože nemají čas, nevzpomenou si. Přitom ráno bychom měli uskutečnit to, co dělal hrabě Orlík – učinit nebeského Otce Pánem svého života. Napodobme onoho šlechtice, když si do přímé cesty z lůžka postavíme překážku (dáme na zem velký vykres, postavíme židli, uložíme o kus dál bačkory). A když si takto na modlitbu vzpomeneme, tak řekněme: „Dobrý Bože, děkuji ti za probuzení a prosím: buď Pánem nového dne. Amen.“

Znám jednu dívku

OTEC JIRÍ BARHOŇ

Není nad to, když si člověk zazpívá. Třeba tuhle: *Znám jednu dívku, ta má dukáty! Má dukáty! A chalupu a chalupu dostane od táty!*

Dvě krásy má a hezké telátko, hus, kachen dost a náěk selátko...

ILUSTRACE: HELENA FLICKOVÁ

S takovou dívkou, to by byla partie! Také ji znáte? Určitě ano, vždyť to dotáhla až do Národního divadla, kde se o ní zpívá v naší známé opeře Prodaná nevěsta.

Jenže o téhle dívce tento článek není, ostatně proč také, ta už je známá dost. Je o jiné dívce, která si to zcela jistě zaslouží neméně. Na rozdíl od té první neměla dukáty, ani chalupu od táty, neměla zkrátka nic. Chudák holka, co tedy měla? Neměla nic, a přesto měla všechno to o sobě říkala – a mluvil.

Jedna z věcí, kterou přece jen měla, byla tenisová raketa.

Nyní je zavěšena u ní doma na stěně jejího obývacího pokoje. Tenis totiž ráda hrála a tenis sebral svým způsobem důležitou roli v jejím životě. Při jedné tenisové hře se stalo něco, co zcela obrátilo její život. Tam to všechno začalo. Nebo spíš začalo gradovat.

Ta dívka se jmenovala Chiara Luce Badano, žila v malém seve- roitalském městě Sassello a její zde velmi stručně sepsaný příběh by se dal uvést i jinou písní, která se nezpívala v Národním divadle, ale zněla z tranzistoráků před padesáti lety: *Račte znát tyhle příběhy, vášně, i vám jednou bylo sedmnáct...*

Už vám taky bylo sedmnáct, nebo teprve bude? Ať tak či onak, je to věk, kdy vám svět leží u nohou. Záleží ovšem na tom, jak tenhle kouzelný a skoro posvátný čas svého života uchopíte. A jak ho uchopila Chiara?

Račte tedy znát její příběh (pokud ho už neznáte), vážně. Chiara prožívala svých sedmnáct krásně, protože byla milá, měla ráda děti, spolužáky, všechny kolem sebe a oni měli na oplátku rádi ji. Trápilo ji jenom to, že propadla ve škole, ale nedělala z toho tragédii. Nezlobila se ani na učitelku, která si na ni zasedla, i tu měla navzdory propadnutí ráda. Končilo

léto, blížil se začátek nového školního roku. Končily i dlouhé procházky a večery s přáteli. Ještě o prázdninách hrála Chiara s kamarádkou tenis, ale na rozdíl od všech dosavadních tenisových zápasů tento nevyhrála ani neprohrála. Najednou pocítila bolest v rameni tak silnou, že ji vypadla raketa z ruky. Nejdříve si myslela, že to není nic vážného. Jenže bolest nepřestávala, naopak s přibývajícím dnem a týdnem byla stále větší. Nedalo se nic dělat, musela k doktorovi.

Po několika vyšetřeních se dověděla nemilosrdnou pravdu – lékaři zjistili, že má sarkom, zhoubný kostní nádor, jeden z nejhorších a nejbolestivějších nádorů, který byl navíc v té době nevyléčitelný. Nevěděla, že už ji zbývají jenom dva roky života, ale tušila, že to tak může být. Trávila ten čas střídavě doma a v nemocnici, kam za ní přicházelo mnoho přátel, protože si od

ní odnášeli daleko více, než sami přinesli. Skoro by se dalo říci, že ji ani nevadilo to, že umírá, více ji vadilo, když byl někdo smutný nebo osamocený. Takovému a takovému byla vždycky k dispozici, a to i na nemocničním lůžku. V rozhodující chvíli své nemoci vyslovila větu, kterou nelze zapomenout:

Jestliže to chceš Ty, Ježíši, já to chci také.

Zemřela v necelých devatenácti letech, 7. října 1990, v roce 2010 byla prohlášena za blahoslavenou. Ještě než zemřela, věnovala všechny své peníze na léčbu chudých nemocných dětí v Africe a dala svolení, aby její rohovky posloužily po její smrti těm, kdo je potřebují, aby viděli. Neměla tedy opravdu nic, ale měla všechno, protože měla ve svém srdci lásku silnější než smrt.

Dalo by se o ní napsat stokrát více, to už ale udělali jiní. V pokoji na poličce mám fotku, kde vidím kromě ní i oba její (stále žijící) rodiče Marii Teresu a Ruggera, kteří ji podepsali a připsali:

*Con Chiara, con amore!
(S Chiarou, s láskou!)*

Díky Chiaro, že nás té opravdové lásce učíš.

Foto: sabelskaya - Adobe stock